

[Gregersen.]

hvis man vil give os en klar Udtalelse om, at noget saadant tilsigter man ikke, at man vil lade disse Folk administrere deres Penge, som de føler Trang til, vil vi gerne stemme for dette Lovforslag.

Handelsministeren (Hauge): Jeg kan tiltræde samtlige de stillede Ændringsforslag. Om de fleste af disse kan man sige, som for Resten allerede sagt, at de er af mindre reel Betydning, og da der nu af Ordføreren (Marinus Sørensen) er gjort Rede for disse Ændringsforslag, skal jeg afstaa fra at gaa ind paa en nærmere Omtale af dem.

En af de mere betydende Ændringer indeholdes i Ændringsforslag Nr. 4 til § 7, hvorefter Paragraffen udgaar. Jeg har tiltraadt dette Ændringsforslag med den Motivering, der i Betænkningen gives for dette Ændringsforslag. Det hedder i Betænkningen, at man kan lade § 7 udgaa, da

„det i Henhold til Bestemmelserne i §§ 4 og 6 vil være muligt for Tilsynsmyndigheden at forebygge, at de af Loven omfattede Foreninger og Virksomheder drives paa et Grundlag, der medfører en utilbørlig Forfordeling af nogle Sparere paa andres Bekostning. Udvalget er enig heri.“

Det undrer mig nu noget, at denne § 7 har været Genstand for saa megen Drøftelse og saa megen Uvilje, for jeg kan med min bedste Vilje ikke forstaa, at der er nogen Grund til alle disse Indvendinger imod § 7, jeg kan ikke se, den indeholder noget som helst, som ikke er en ren og skær Selvfølge. Der staar i § 7:

„De af denne Lov omfattede Virksomheder maa ikke udøve deres Forretninger paa et saadant Grundlag, at nogle Sparere væsentligt begunstiges paa andres Bekostning, hverken med Hensyn til Adgang til Laan, Laanenes Omfang, Rentevilkaar eller paa anden Maade.“

Jeg skulde mene, at dette er saa ligtil, at ingen kan gøre nogen Indvending imod det. Man kan jo nok anstille den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Gregersen gjorde, at det maa blive Folks egen Sag, om de vil gaa ind i en Virksomhed som denne eller undlade det, det skal det offentlige ikke bekymre sig om, siger det ærede Medlem, men dermed er Sagen nu ikke afgjort, for det offentlige beskæftiger sig med mange Forhold, hvor det drejer sig om at hindre, at de alt for snedige i for høj Grad narrer de mindre snedige. En Stat kan aldrig afstaa fra at søge at hindre, at

de, der bedre kan vurdere en Ting end andre, derved skaber sig en uberettiget Fordel paa andres Bekostning.

En anden Ændring af mere reel Betydning er Ændringsforslag Nr. 10 til § 14. Det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer har ikke kunnet tiltræde dette Ændringsforslag, men efter det ærede Medlem Hr. Hasles Udtalelser her tillægger Det konservative Folkeparti ikke denne Afvigelse fra den almindelige Enighed nogen større Betydning. Ifølge dette Ændringsforslag skal de rent lokalt begrænsede Andelskasser ikke omfattes af Loven. Jeg havde naturligvis helst set, at man var enedes om Lovforslagets Bestemmelse, og jeg kan for saa vidt dele det ærede Medlem Hr. Hasles Betragtninger, men da det ikke var muligt at opnaa Enighed i Udvalget om det Synspunkt, som Lovforslaget er Udtryk for med Hensyn til det paagældende Forhold, har jeg ment efter Omstændighederne at burde gaa med til Ændringsforslaget.

Jeg har imidlertid vedvarende den Opfattelse, at alle Andelskasser burde være underkastet det Tilsyn, her er Tale om, og jeg kan ikke se, der er givet nogen reel Begrundelse for, at de ikke skal underkastes det samme Tilsyn som Sparekasser og Banker, ogsaa meget smaa Sparekasser og meget smaa Banker. Det, der ligger til Grund for baade Sparekasse- og Banktilsynet, er først og fremmest det, at man vil sikre de Folk, der har sparet Midler op og indsat dem i Institutioner, som den enkelte Sparer ikke har nogen Forvaltningsmyndighed i, mod, at de en skønne Dag ser deres opsparede Midler formøblet, og jeg synes, at man med Rette kan gøre akkurat den samme Betragtning gældende over for Andelskasserne; Ulykken er for den enkelte Sparer den samme, hvad enten han har mistet sine Penge i en Sparekasse eller en Bank, eller han har mistet dem i en Andelskasse.

Det hele er ikke noget stort Spørgsmaal, men det er dog et Spørgsmaal af den Beskaffenhed, at jeg tror, der fortsat vil være en Trang til at faa det løst. Jeg har egentlig ogsaa haft den Opfattelse, i hvert Fald en Overgang, at samtlige Andelskasser var indforstaaet med, at nu skulde de ind under et Tilsyn, og jeg kan sige et lempeligt Tilsyn, et noget andet Tilsyn end det almindelige Sparekasse- og Banktilsyn.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen, spurgte mig udtrykkeligt, hvorledes Forholdet med Hensyn til „J. A. K.“ vilde blive, naar Loven faar den Form, som den vil faa, naar Ændringsforslaget bliver vedtaget, om jeg saa vilde forbyde Virksom-